

Sygn. akt I Ns 823/16 Dnia 3 marca 2017 r.

POSTANOWIENIE

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Anna Gembalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 marca 2017 r. w K.

sprawy z wniosku D. W.

przy udziale M. W.

o stwierdzenie nabycia spadku po J. W.

stwierdza, że spadek po J. W.

zmarłym w dniu 23.07.2016 r. w D.

na podstawie ustawy, z dobrodziejstwem inwentarza, nabyli:

- żona M. W., c. K. i B., w 1/2 części,

- syn D. W., s. J. i A., w 1/2 części.

sygn. akt **I Ns 823/16**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca D. W. domagał się stwierdzenia nabycia spadku po J. W., zmarłym dnia 23.07.2016 r. w miejscowości D..

Pismami z dnia 26.01.2017 r. i z dnia 2.03.2017 r. uczestniczka postępowania M. W. nie sprzeciwiła się żądaniu wnioskodawcy (k. 11 i 20 akt).

Ustalono następujący stan faktyczny:

J. W., urodzony dnia (...) w K., zmarł w dniu 23.07.2016 r. w miejscowości D. i również to miasto było miejscem jego ostatniego zwykłego pobytu, jednak spadkodawca zameldowany był do chwili swej śmierci w L., gdzie zamieszkuje jego jedyny syn - D. W.. W miejscowości D. spadkodawca najmował mieszkanie i przebywał w celach zarobkowych, jego zaś majątek – w tym zwłaszcza mieszkanie – znajdował się w L., Spadkodawca zawarł w swoim życiu dwa związki małżeńskie – pierwszy z E. P., drugi z M. W.. Zarówno z pierwszego małżeństwa, jak i z drugiego, spadkodawca nie miał żadnych dzieci. Nie miał też dzieci przysposobionych. Miał jednakże jedno dziecko pozamałżeńskie - syna D. W.. W chwili śmierci J. W. pozostawał w związku małżeńskim z M. W..

(dowód: akty stanu cywilnego na k. 2, 12, 14 i 16 akt oraz zapewnienie spadkowe i zeznania wnioskodawcy z dnia 3.03.2017 r. na k. 22 – 22v. akt)

Spadkodawca nie pozostawił żadnych testamentów.

(dowód: zeznania wnioskodawcy z dnia 3.03.2017 r. na k. 22 – 22v. akt)

Spadkobiercy ustawowi po J. W. dowiedzieli się o jego śmierci w dniu jego zgonu i żaden z nich nie odrzucił spadku po nim, nie zrzekł się dziedziczenia, a także nie został uznany za niegodnego do dziedziczenia.

(dowód: zeznania wnioskodawcy z dnia 3.03.2017 r. na k. 22 – 22v. akt)

Sąd zważył:

Zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 11 Ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz.U.Nr 16 z 1964 r., poz. 94) do spraw spadkowych stosuje się prawo obowiązujące w chwili śmierci spadkodawcy. Po myśli art. 1 powyższej Ustawy, Kodeks cywilny wszedł w życie z dniem 1 stycznia 1965 roku, a więc przed otwarciem spadku po J. W.. Dokonując więc subsumcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie należało mieć na względzie przede wszystkim, niezmienną od chwili wejścia w życie K. cywilnego, dyspozycję art. 931 k.c., nie ustalono bowiem w sprawie żadnych testamentów po J. W..

Wspomniany przepis normuje nabycie praw do spadku w drodze dziedziczenia ustawowego przez małżonka spadkodawcy i jego dzieci. Stwierdzono w sprawie, że spadkodawca pozostawił zarówno żonę M. W., jak i jedno dziecko – syna D. W.. W świetle § 1 przywołanego przepisu, w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego małżonek; dziedziczą oni w częściach równych. Jednakże część przypadająca małżonkowi nie może być mniejsza niż jedna czwarta całości spadku. Zgodnie zaś z § 2 cytowanej normy, jeżeli dziecko spadkodawcy nie dożyło otwarcia spadku, udział spadkowy, który by mu przypadł, przypada jego dzieciom w częściach równych. Przepis ten stosuje się odpowiednio do dalszych zstępnych.

Zważywszy powyższe, należało przyjąć, że do spadku po J. W. powołani zostali jego żona M. W. w 1/2 i jego syn D. W. w 1/2 części.

Z uwagi na treść art. 1015 § 2 k.p.c., obowiązującą od dnia 18.10.2015 r. (to jest w dacie otwarcia spadku), orzeczono spadkobranie z dobrodziejstwem inwentarza.

Dla komplementarności wyводу należy się też odnieść do kwestii właściwości sądu w niniejszej sprawie. Otóż, zgodnie z art. 628 k.p.c., do czynności w postępowaniu spadkowym, które należą do zakresu działania sądów, wyłącznie właściwy jest sąd ostatniego miejsca zwykłego pobytu spadkodawcy, a jeżeli jego miejsca zwykłego pobytu w Polsce nie da się ustalić, sąd miejsca, w którym znajduje się majątek spadkowy lub jego część (sąd spadku). Podobne unormowanie znajduje się w art. 4 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr (...) z dnia 4.07.2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego. Żadna jednak ze wskazanych regulacji nie zawiera definicji miejsca zwykłego pobytu. Uzasadnione jest, aby za decydujące kryterium w tej mierze nie było przyjmowane tylko ostatnie miejsce przebywania zmarłego (np. w przypadku wyjazdu do pracy poza miejsce zwykłego pobytu), a także ostatnie miejsce jego zamieszkania. Nie jest wykluczona zarazem możliwość przyjęcia za miejsce zwykłego pobytu spadkodawcy miejscowość, w której w ostatnim czasie przed śmiercią znajdował się główny ośrodek życiowy spadkodawcy. W świetle art. 21 ust. 2 cytowanego wyżej Rozporządzenia, w przypadku gdy wyjątkowo, ze wszystkich okoliczności sprawy jasno wynika, że w chwili śmierci zmarły był w sposób oczywisty bliżej związany z państwem innym niż państwo, którego prawo byłoby właściwe według ostatniego miejsca zwykłego pobytu spadkodawcy, prawem właściwym dla dziedziczenia jest prawo tego innego państwa.

Zgodnie z art. 672 k.p.c., złożone przez wnioskodawcę zapewnienie spadkowe i jego zeznania, zostały - w świetle okoliczności sprawy - uznane przez Sąd za wystarczające do rozstrzygnięcia. Nie było więc potrzeby – w świetle art. 669 k.p.c. – wezwania do udziału w sprawie J. R. (matki spadkodawcy) jako osoby zainteresowanej. Jest ona bowiem spadkobiercą po J. W. uprawnionym do spadku według ogólnych reguł dziedziczenia ustawowego w dalszej kolejności (zob. np. postanowienie SN z dnia 10.12.1992 r., II CRN 135/92 - PS 1996/2/56 i orzeczenie SN z dnia 28.1.1949

r., C 1089/48 - PiP (...)–7/149). Na marginesie należy też zauważyć, że jest ubezwłasnowolniona całkowicie i jej opiekunem prawnym ustanowiony został wnioskodawca.

Sąd dał wiarę zapewnieniom spadkowym i zeznaniom wnioskodawcy, albowiem były one jasne, logiczne, dostatecznie spójne wewnętrznie i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym zwłaszcza z aktami stanu cywilnego. W ocenie Sądu – przy uwzględnieniu art. 671 k.p.c. i art. 672 k.p.c. - zapewnienia spadkowe i zeznania wnioskodawcy, wraz pozostałymi dowodami, były wystarczające do stwierdzenia dziedziczenia po J. W..

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności oraz powyższe motywy, po myśli art. 931 k.c., orzeczono jak w postanowieniu.